

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"א - חלק ח'

קונטרס 308

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בּוֹכְרָא. דְּכַתִּיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דְּאֲקָרִי
בּוֹכְרָא, נְטִיל תְּרִין חוּלְקִין. וְכַד אֲתַרְבִּי בְּעַטְרוֹי, נְטִיל
תְּלַת חוּלְקִין. וּבִין כַּד וּבִין כַּד, תְּרִין חוּלְקִין, וּתְלַת
חוּלְקִין כֻּלָּא חַד מְלָה. וְהֵאֵי וְהֵאֵי הָכִי (ס"א חד) הָוֵי,
יְרוּתָא דְאַבּוּי וְאַמִּיהָ יְרִית.

מָאֵי יְרוּתָא דָא. אַחַסְנָתָא דְאַבּוּי וְאַמִּיהָ, וְתִרִין עַטְרִין
דְהוּ גְנִיזִין בְּגוּוֹיָהוּ, וְאַחַסְיֵנוּ לְבָן דָא. מְסַטְרָא
דְאַבּוּי, הָוֵה גְנִיז בְּגוּוֹיָהּ חַד עַטְרָא, דְאֲקָרִי חֶסֶד.
וּמְסַטְרָא דְאַיְמָא, חַד עַטְרָא דְאֲקָרִי גְבוּרָה. וּכְלָהוּ
מִתְעַטְרִין בְּרִישִׁיָה, וְאַחִיד לֹון. וְכַד נְהָרִין אֱלִין אָב
וְאִם עָלִיָה, כְּלָהוּ אֲקָרוֹן תְּפִילִין דְרִישָׁא. וְכֻלָּא נְטִיל
בֵּן דָא, וְיְרִית כֻּלָּא, וְאַתְפְּשִׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהֵאֵי בֵּן יְהִיב

ספר מאורות הזהר

וְהוּא הַנִּקְרָא בְּזִהַר סוֹכֵב כֹּל עַלְמִין וּמְמַלָּא כֹּל עַלְמִין וְהִינוּ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּכְרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד שְׁנִקְרָא יְחִוּדָא עֲלָאָה וְיְחִוּדָא תַּתְּאָה.

(ח) לְדַרְשׁ הַשֵּׁם בְּאֵמֶת וּבְתַמִּים

כִּידוּעַ לְכָל יוֹדְעִים וּמְבִינִים יְשׁוּנִים גַּם חֲדָשִׁים אֲשֶׁר טְעַמוּ בְּנַפְשָׁם מְעַט מְזַעֵר
לְקַבֵּעַ בְּמַחֵם וּלְכַם אַחַדוֹת הַשֵּׁם הַפְּשוּטָה וְיְחִוּדוֹ וְיַחְבְּרָךְ לְקַרְבֵּי אֵל הַשֶּׁכֶל וְהַלֵּב בְּכַמָּה
מֵינֵי אֲפָנִים שׁוֹנִים אִישׁ אִישׁ לְפִי הַכֵּנֶת לְכַבּוֹ וּמַחוֹ לְדַרְשׁ הַשֵּׁם בְּאֵמֶת וּבְתַמִּים וּבְרִגְלִילוֹת
הַיְגִיעָה וְהַעֲבֹדָה בְּמַחֵם וּלְבִי שְׁלָם כֹּל יְמֵי חַיֵּי הַבָּלוּ כו'.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְבִרְתָּא. וּבִרְתָּא מְנִיָּה אַתְּנִין. וְעַל כָּל פְּנִיָּם מִכְּאֵן, בְּרָא
יְרִית וְלֹא בְּרְתָּא. בְּרָא יְרִית לְאַבּוּי וְלְאַמִּיָּה וְלֹא בְּרְתָּא.
וּמְנִיָּה אַתְּנִין בְּרְתָּא. כְּמָה דְכְּתִיב, (דניאל ד) וּמְזוּן לְכָלֵּא
בֵּיהּ. (וְאִי תִימָא כָּל הָאִי וְהָאִי אַקְרוּן צְדִיק וְצַדִּיק בְּחַד אֵינִין וְחַד כְּלָא).

הֲנִי אָב וְאָם, כְּלִילִין וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא. וְאָב טְמִיר
יְתִיר. וְכָלֵּא אַחִיד מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, וְתִלְיָא
מִמּוּזְלָא קְדִישָׁא, יְקִירוּ דְכָל יְקִירִין. וְאַלִּין אָב וְאָם,
מִתְקַנִּין בֵּיתָא, כְּמָה דְאַמִּינָא דְכְּתִיב, (משלי כד) בְּחֻכְמָה
יִבְנֶה בַּיִת וּבִתְבוּנָה יִתְפֹּנֵן וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ כָּל
הוּן יְקָר וְנָעִים. וְכְּתִיב (משלי כב) כִּי נָעִים כִּי תִשְׁמְרֶם

ספר מאורות הזהר

(ט) העקר ויסוד כל התורה ומצוות

וְלִזְאֵת אֲמַרְתִּי לְנַפְשִׁי זֶה כְּמָה שְׁמִצּוּה וְחֻכְהָ עָלַי לְלַקֵּט בְּאַמְרִים מִתּוֹךְ וְתַמְצִית
דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבְרָכָה נִשְׁמָתוֹ עֲדָן הַנְּאֻמָּרִים וְנִמְצָאִים בְּכַתְּבִים עַל פְּסוּק שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל כּו' וְהוֹסַפְתִּי בְּאוּר דְּבָרִים מֵאֲשֶׁר נִקְבַּע בְּמַחֵי וּלְכַבִּי לְפִי עֲרַפִּי הִדֵּל וּמֵאֲשֶׁר
יִדְעָתִי תִשׁוּקֵת לֵב אֲנָשִׁים כְּעֲרַפִּי בְּהַשְׁגַּת הַדְּבָרִים עַל בּוֹרֵינִן לְמִצָּא מְרָגוּע לְנַפְשָׁם כָּל
הַיָּמִים וּבִפְרָט בְּעַת הַפְּשֶׁר וְעַת לְכָל חַפְץ וְכו' כְּדִי שִׁיחֶיהָ מִן הַמוֹכֵן בְּמַח וְלֵב לְהַעֲמִיק
דְּעַת בִּיחֻדָּא עַלֵּאָה וּיְחֻדָּא תַתָּאָה דְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד
אִישׁ כְּפִי יִכְלָתוּ, שְׁזָהוּ הָעֵקֶר וְיִסוּד כָּל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת וְיִסוּד הָעֲבוּדָה שְׁבֵלָב וְגַם יִסוּד

למעלה מנהג אחר. ועל זה אמר דוד, לך לבדך חטאתי. לבדך ולא לאחר. שהוא היה אותו החטא שחטא אליו. וזהו בדבר אוריה, וזהו בתורב בני עמון.

בתורב, כי ה' עיניו משטטות בכל הארץ, אלו הנקבות. וכתוב, (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים, אלו הנקרים. והרי הם ידועים. דוד אמר (תהלים נא) והרע בעיניך עשיתי. בעיניך? לפני עיניך היה צריך להיות! אלא מה זה בעיניך? אמר דוד, באותו מקום שחטאתי, בעיניך היה. שהייתי יודע שהרי עיניך היו זמינים ועומדים לפני ולא החזבתי אותם, הרי החטא שחטאתי ועשיתי, באיזה מקום היה? בעיניך.

למען תצדק בדברך תנפה בשפטך, ולא יהיה לי פתחון פה לומר לפניך. בא וראה, כל אמן כשמדבר, הוא מדבר באמנותו. דוד היה בדתן המלך, ואף על גב שהיה בצער, כיון שהיה לפני המלך, שב לבד חנותו כמו שהיה כדי לבדח את המלך.

אמר, רבון העולם, אני אמרתי (שם כז) בחנני ה' ונסני, ואתה אמרת שלא אוכל לעמד בנסיונך. הרי חטאתי למען תצדק בדברך ויהיה דברך אמת, שאלמלא לא חטאתי, יהיה דברי אמת, ויהיה דברך בריקנות. עכשו שחטאתי, כדי שיהיה דברך אמת, נתתי מקום לצדק דברך, לכן עשיתי, למען תצדק בדברך תנפה בשפטך. חזר דוד לאמנותו ואמר תוף צערו דברי בדיחנות למלך.

שנינו, דוד לא היה ראוי לאותו המעשה, שהרי הוא אמר, (שם טז) ולבי חלל בקרבי (נקוד חלל, שבקר היה

דא, פגים לעילא משריתא אחרא. ועל דא אמר דוד, (תהלים נא) לך לבדך חטאתי. לבדך, ולא לאחרא. דא הוה ההוא חובה דחב לגביה. ודא הוא בדבר אוריה. ודא הוא בתורב בני עמון.

בתורב, (דברי הימים ב טז) פי יי' עיניו משטטות בכל הארץ, אילין נוקבין. וכתוב (זכריה ד) עיני יי' המה משוטטים, אילין דכורין, והא ידיען אינון. דוד אמר (תהלים נא) והרע בעיניך עשיתי. בעיניך, לפני עיניך מיבעי ליה. אלא מאי בעיניך, אמר דוד, ביה הוא אתר דחבנא, בעיניך הוה. דהוינא ידע, דהא עיניך הוו זמינין, וקיימין קמאי, ולא חשבנא לון, הרי חובא דחבנא, ועבדנא, באן אתר הוה, בעיניך.

למען תצדק בדברך תנפה בשפטך, ולא יהא לי פתחון פה למימר קמך. תא חזי, כל אומנא, פד מליל, באומנתיה מליל. דוד בדיחא דמלפא הוה, ואף על גב דהוה בצערא, כיון דהוה קמי מלפא, תב לבדיחותיה, פמה דהוה, בגין לבדיחא למלפא.

אמר, מארי דעלמא, אנא אמינא, (תהלים כז) בחנני יי' ונסני, ואת אמרת דלא איכול לקיימא בנסיונך. הא חבנא, למען תצדק בדברך, ויהא מילך קשוט, דאלמלא לא חבנא, יהא מלה דילי קשוט, ויהא מילך בריקניא, השתא דחבנא, בגין דלהוי מילך קשוט, יהיבנא אתר לצדקא מילך, בגין פד עבידנא, למען תצדק בדברך תנפה בשפטך. אהדר דוד לאומנותיה, ואמר גו צעריה מלין דבדיחותא למלפא.

תנינן, לאו דוד אתחזי ליהוה עובדא, דהא איהו אמר, (תהלים קט) ולבי חלל

חלל בקרבא) כף הוא. אכל דוד אָמר, פלכב יש שְׁנֵי הִיכְלוֹת, בְּאֶחָד דָּם וּבְאֶחָד רוּחַ. אוֹתוֹ אֶחָד שְׁמֵלָא בְדָם, בוּ יֵשׁ דִּיּוֹר לִיַּצֵּר הָרַע, וְלִבִּי לֹא כָף, שְׁהָרִי הוּא רִיקָן, וְלֹא נִתְמִי דִּיּוֹר לְדָם רַע לְשַׁכֵּן בוּ יַצֵּר הָרַע, וְלִבִּי הוּא וְדָאֵי חֲלָל בְּלִי דִּיּוֹר (דָּם) רַע, וְכִיּוֹן שְׂכַף זֶה, לֹא רְאוּי דָּוִד לְאוֹתוֹ חֲטָא שְׁחָטָא, אֲלֵא כְּדִי לְתַת פְּתוּחֵן פֶּה לְרִשְׁעִים, שְׂמֵימְרוּ, דָּוִד הִמְלִיךְ חֲטָא וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה וּמַחֲל לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כֹּל שְׂכָן לְשֹׁאֵר בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה אָמַר (תהלים נא) אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרַכִּיךָ וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יִשׁוּבוּ.

וּבְתוֹב, (שמואל ב טו) וְדוֹד עֲלָה כְּמַעֲלָה הַיְזִיתִים עֲלָה וּבִזְכָּה וְרֹאשׁ לוֹ חֲפוּי וְהוּא הִלְךְ יַחַף. רֹאשׁ לוֹ חֲפוּי וְיַחַף לָמָּה? אֲלֵא הִיָּה נְזוּף, עֲשֵׂה עֲצֻמוֹ נְזוּף לְקַבֵּל עֲנֹשׁ, וְהֵם הָיוּ רְחוּקִים מִמֶּנּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת. אֲשֶׁרֵי הָעֶבֶד שְׂכַף עוֹבֵד לְרַבּוֹ וּמוֹדֵעַ לְחֲטָאוֹ לְשׁוֹב מִמֶּנּוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה.

בֹּא וְרֵא, יוֹתֵר הִיָּה מֶה שְׁעֲשֵׂה לוֹ שְׂמֵעֵי בֶן גֵּרָא מִכָּל הַצְּרוֹת שְׁעֵבְרוּ עֲלָיו עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלֹא הִשִּׁיב דָּוִד כְּנִגְדּוֹ דְּכָר, שְׂכַף הִיָּה רְאוּי לוֹ, וּבְזֶה הִתְכַּפְּרוּ חֲטָאוֹ. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, שְׂמֵעֵי הִיָּה תְּלִמִיד חֲכָם, וְחֲכָמָה רַבָּה הִיָּתָה בוּ, לָמָּה יֵצֵא לְדוֹד וְעֲשֵׂה לוֹ כֹּל מֶה שְׁעֲשֵׂה? אֲלֵא מִמְּקוֹם אַחַר הִיָּה הַדְּבָר, וְהַכְּנִיס לוֹ בְּלִבּוֹ דְּכָר זֶה, וְכָל זֶה לְתוֹעֲלַתּוֹ שֶׁל דָּוִד, שְׁהָרִי מֶה שְׁעֲשֵׂה לוֹ שְׂמֵעֵי, גֵּרָם לוֹ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה וְשָׁבֵר לְבוּ בְּשִׁבְרֵי רַב, וְשִׁפְף הַרְבֵּה דְּמַעוֹת מִתּוֹף לְבוּ לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה אָמַר, כִּי הִי אָמַר לוֹ קָלֵל. יַדַּע שְׁהָרִי מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן יֵרֵד הַדְּבָר.

(שמואל ב טו) כִּי יֵי אָמַר לוֹ קָלֵל. יַדַּע, דְּהָא מֵאַתֵּר עֲלָאָה אַחְרָא נַחַת מְלָה.

בְּקַרְבֵּי (אֲנִקְיֹד חֲלָל כְּכֵר הוּוּ חֲלָל בְּקַרְבֵּי) (דף ק"ז ע"ב) הִכִּי הוּא. אֲבָל אָמַר דָּוִד, בְּלִבָּא אֵית תְּרִין הִיכְלוֹין, בְּחַד דְּמָא, וּבְחַד רוּחָא, הֵהוּא חַד דְּמִלְיָא דְּמָא, בֵּיה דִּיּוֹרָא לִיַּצֵּר הָרַע. וְלִבִּי לֹא הִכִּי, דְּהָא רִיקָן אִיהוּ, וְלֹא יְהִיבִית דִּיּוֹרָא לְדְּמָא בִּישָׂא, לְשַׁכְנָא בֵּיה יַצֵּר הָרַע, וְלִבִּי וְדָאֵי חֲלָל אִיהוּ, בְּלֹא דִּיּוֹרָא (נ"א דְּמָא) בִּישָׂא, וְכִיּוֹן דְּהִכִּי הוּא, לֹא אִתְחַזִּי דָּוִד לְהֵהוּא חוֹבָה דְּחָב אֲלֵא, בְּגִין לְמִיָּהֵב פְּתִיחוּ דְּפוּמָא לְחַיִּיבָא, דִּימְרוּן, דָּוִד מִלְּפָא חָב וְתַב בְּתִיּוּבְתָא, וּמַחֲל לִיה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּל שְׂכָן שֹׁאֵר בְּנֵי נְשָׂא. וְעַל דָּא אָמַר (תהלים נא) אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרַכִּיךָ וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יִשׁוּבוּ.

וּבְתוֹב, (שמואל ב טו) וְדוֹד עֲלָה כְּמַעֲלָה הַיְזִיתִים עֲלָה וּבִזְכָּה וְרֹאשׁ לוֹ חֲפוּי וְהוּא הוֹלֵךְ יַחַף. רֹאשׁ לוֹ חֲפוּי, וְיַחַף אֲמַאי. אֲלֵא, נְזוּף הָיָה, עֶבֶד גֵּרְמִיָה נְזוּף, לְקַבֵּל עֲנֹשָׁא. וְעַמָּא הוּוּ רְחִיקִין מִנִּיה אַרְבַּע אַמּוֹת. זַפְּאָה עֶבְדָּא דְּהִכִּי פִלַח לְמֵאֲרִיָּה, וְאַשְׁתַּמוּדַע בְּחוֹבֵיָה, לְאַתְבָּא מִנִּיה בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָא.

תָּא חַזִּי, יַתִּיר הָיָה, מֶה דְּעֶבֶד לִיה שְׂמֵעֵי בֶן גֵּרָא, מִכָּל עַקְתִּין דְּעֵבְרוּ עֲלָיָה עַד הֵהוּא יוּמָא, וְלֹא אֲתִיב דָּוִד לְקַבֵּלִיה מְלָה דְּהִכִּי הָיָה יְאוּת לִיה, וּבְדָא אִתְכַּפְּרוּ חוֹבוּי. הַשְׁתָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, שְׂמֵעֵי תְּלִמִיד חֲכָם הָיָה, וְחֲכָמְתָּא סְגִיָּאָה הוּת בֵּיה, אֲמַאי נְפִיק לְגַבֵּי דָּוִד, וְעֶבֶיד לִיה פֹּל מֶה דְּעֶבֶד. אֲלֵא מֵאַתֵּר אַחְרָא הָיָה מְלָה, וְאַעִיל לִיה בְּלִבִּיה מְלָה דָּא. וְכָל דָּא לְתוֹעֲלַתָּא דְּדוֹד. דְּהָא הֵהוּא דְּעֶבֶד לִיה שְׂמֵעֵי, גֵּרְמָא לִיה לְמִיתַב בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָּא, וְתִבְר לְבִיָּה בְּתִבְרוּ סְגִי, וְאוּשִׁיד דְּמַעִין סְגִיָּאִין, מַגּוּ לְבִיָּה קָדָם קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אָמַר,

(שמואל ב טו) כִּי יֵי אָמַר לוֹ קָלֵל. יַדַּע, דְּהָא מֵאַתֵּר עֲלָאָה אַחְרָא נַחַת מְלָה.

שני צוויים צוה דוד את שלמה בנו - אחד של יואב, ואחד של שמעי, עם שאר הצוויים שצוה אותו. של יואב - שכתוב (מלכים א-ג) וגם אתה ידעת את עשה לי יואב בן צרויה. דבר נסתר היה, שהרי אפלו שלמה לא היה לו לדעת. אלא משום שאחרים ידעו (אורח), זה התגלה לשלמה. ועל זה אמר, ואתה ידעת וגו', מה שלא ראוי לך לדעת.

ש' שמעי - שכתוב והנה עמך שמעי בן גרא. מה זה והנה עמך? מ'זמן הוא עמך תמיד, רבו היה, ומשום כך לא אמר לו על יואב והנה עמך יואב. אבל שמעי זה שנמצא תמיד עמו, אמר והנה עמך.

ויש'ח המלך ויקרא לשמעיו ויאמר בנה לך בית בירושלם. איפה היא חכמתו של שלמה בזה? אלא הכל עשה בחכמה, ולכל הצדדים הוא התבונן. שהרי שמעי היה חכם, ואמר שלמה, אני רוצה שתגדל תורה על ידי שמעי ולא יצא החוצה.

עוד דבר אחר השגיח שלמה בחכמה, שכתוב (שמואל ב-טו) יצא יצוא ומקלל. מה זה יצא יצוא פעמים? מספיק ויצא ונקלל (א). אלא יציאה אחת - ש'יצא מבית מדרשו לדרך, ויציאה אחת - ש'יצא מירושלים אל עבדו שמת עליו. יציאה אחת למלך, ויציאה שניה לעבדים. וכל זה ראה שלמה והשגיח ברוח הקדש אותה היציאה השניה, ועל זה אמר והיה ביום צאתך. ידע שביציאה ימות.

ועפר בעפר מהו? אמר שלמה, אל אבי זה היה בעפר, אל שמעי זה יהיה במים, שכתוב והיה ביום צאתך ועברת את נחל קדרון. שם עפר וכאן מים. שניהם דן שלמה,

הרין פקודין, פקיד דוד לשלמה בריה, חד דיואב, וחד דשמעי, עם שאר פקודין דפקיד ליה. דיואב: דכתיב, (מלכים א ב) וגם אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן צרויה. מלה סתימא הוה, דאפילו שלמה לא הוה ליה למנדע, ולא ידע אלא בגין די'דעו (ליה) אחרנין, אתגלי לשלמה. ועל דא אמר, וגם אתה ידעת וגו'. מה דלא אתחזי לך למנדע.

דשמעי: כתיב, והנה עמך שמעי בן גרא. מאי והנה עמך, זמן הוא עמך תדיר, רבו הוה. ובגין כן לא אמר על יואב והנה עמך יואב. אבל שמעי דא, דאשתכח עמיה תדיר, אמר והנה עמך.

ויש'ח המלך ויקרא לשמעיו ויאמר בנה לך בית בירושלם. אן הוא חכמתא דשלמה מלכא בהאי. אלא כלא בחכמתא עבד, ולכל סטרין אשגח, דהא חפים הוה שמעי, ואמר שלמה, בעינא דיסגי אורייתא בארעא על ידי דשמעי, ולא יפוק לבר.

הו מלה אחרא אשגח שלמה בחכמתא, דכתיב, (שמואל ב טו) יצא יצוא ומקלל. מאי יצא יצא תרי זמני, ויצא ונקלל סגי. (ליה) אלא, חד יציאה, דנפק מבי מדרשא לגבי דוד. וחד יציאה, דנפק מירושלים, לגבי עבדוי דמית עלוי. יציאה חדא לגבי מלכא, ויציאה תניינא לגבי עבדין. וכל דא חמא שלמה, ואשגח ברוח קדשא, ההוא יציאה תניינא. ועל דא אמר, והיה ביום צאתך, ידע דביציאה ימות.

ועפר בעפר (שמואל ב טו) מהו. אמר שלמה לגבי אבא בעפר הוה. לגבי שמעי במיא, דכתיב והיה ביום צאתך ועברת את נחל קדרון. עפר התם, והכא מיא. תרווייהו דן שלמה, למהוי עפר ומיא

להיות עפר ומים כמו סוטה, למי שהסטין דרכו לאביו. כתוב והוא קללני קללה נמרצת. וכתוב ואשבע לו בה' לאמר אם אמיתך בחרב. וכי שמעי היה טפש? שאלו כף השביע אותו, שלא יאמר בחרב לא, אבל בחנית או בחץ כן.

א"ל שני דברים יש פאן. אחד אמר התינוק, פנו של הדג הגדול, אותו שקשקשיו עולים לרום העננים. שבועתו של דוד המלך, כשהיה רוצה להשבע, היה מוציא את חרבו ושם היה חקוק שם חקוק ושם נשבע. וכך עשה לשמעי, שכתוב ואשבע לו בה' לאמר אם אמיתך בחרב. במה היתה השבועה הזו? בחרב. (בחרב היו שהשם הקדוש רקק בה שבועה) בחרב נשבע. ודבר אחר דן שלמה. אמר, בקללה בא אל אבי, בדברים - הרי דברים אליו. ובשם המפרש הרג אותו ולא בחרב. ולכן שלמה עשה כן.

עבשו יש להתבונן, שפינו שדוד השביע אותו, למה הרג אותו, שנראה ששבועה זו היתה בעלילה, שהרי הלב והפה לא היו כאחד? אלא ודאי דוד לא הרג אותו, והרי ידוע, כל איברי הגוף מקבלים הפל, והלב לא מקבל אפלו פחוט של נימה של שערה. דוד המלך היה הלב, וקבל מה שלא ראוי לו לקבל, ומשום כך, וידעת את אשר תעשה לו כתיב. ועוד, שהרי האילן גורם להיות נוטר ונוקם פנחש.

כתוב (תהלים נא) כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. כי לא תחפוץ זבח, וכי לא רוצה הקדוש ברוך הוא שיקריבו לפניו קרבן, והרי הוא תמן לרשעים קרבן

והא איהו אתקין לגבי

כסוטה, למאן דאסטין ארחא לגבי אבוי. כתיב (מלכים א ב) והוא קללני קללה נמרצת. וכתוב ואשבע לו ביני' לאמר אם אמיתך בחרב. מאי בחרב. וכי שמעי טפשא הוה, דאילו הכי אומי ליה, דלא יימא בחרב לא. אבל בחנית או בגירא אין.

א"ל תרין מלין הכא. חד אמר ונוקא, בריה דנונא רבא הווא (דף ק"ח ע"א) דקשקשוי סלקין לרום עננין. אומאה דדוד מלפא, פד הוה בעי לאומאה, אפיק חרבא דיליה, דתמן הוה חקיק שמא גליפן, ותמן אומי. וכך עביד לשמעי, דכתיב ואשבע לו ביני' לאמר אם אמיתך בחרב. במאי הוה אומאה דא. בחרב. (ס"א בתיא חרב דשמא קרישא חקיק ביה אומי) בחרב אומי. ומלה אתרא, דן שלמה, אמר, בקללה אתא לגבי אבא, במלין, הא מלין לגביה, ובשם המפורש קטליה, ולא בחרב. ובגין דא עבד שלמה הכי.

השתא אית לאסתפלא, דכיון דאומי ליה דוד, אמאי קטליה, דאתחזי דהא אומאה דא בעלילה הוה, דהא לפא ופומא לא הוו פחדא. אלא ודאי דוד לא קטליה, והא ידיעא, כל שייפין דגופא מקבלין פלא, ולפא לא מקבלא אפילו כחוטא דנימא דשערא. דוד מלפא לפא הוה, וקביל מה דלא אתחזי ליה לקבלא, ובגין כך, (מלכים א ב) וידעת את אשר תעשה לו כתיב. ותו, דהא אילנא גרים למהוי נטיר ונוקם פחויא.

כתוב (תהלים נא) כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. כי לא תחפוץ זבח, וכי לא בעי קדשא בריך הוא דיקרבון קמיה קרבנא,

חייביא קרבנא, דיקרבון ויתכפר להו חובייהו. אלא דוד לקמי שמא דאלהים אמר, וקרבנא לא קרבין לשמא דאלהים, אלא לשמא דיו"ד ה"א וא"ו ה"א. דהא לגבי דינא קשיא מדת הדין, לא מקרבין קרבנא. דכתיב, (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן לי'. לי', ולא לשמא דאלהים. וכי תקריב קרבן מנחה לי'. זבח תודה לי'. זבח שלמים לי'.

שיקריבו ויתכפר להם קטאם? אלא שדוד אמר את זה לשם אלהים, וקרבן לא מקריבים לשם אלהים, אלא לשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א. שיהי לדין הקשה, מדת הדין, לא מקריבים קרבן, שכתוב (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן לה'. לה', ולא לשם אלהים. וכי תקריב קרבן מנחה לה'. זבח תודה לה'. זבח שלמים לה'.

אמר. אצטריך למכתב, פי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. דהא לשמא דא לא מקרבין, אלא רוח נשברה. דכתיב זבחי אלהים רוח נשברה. קרבנא דאלהים, עציבו ותבירו דלפא. ובגין פה, מאן דחלם חלמא בישא, עציבו אצטריך לאחזאה, דהא במדת אלהים קיימא, וזבח דמדת דינא, עציבו אצטריך ורוח נשברה, וההוא עציבו מסתייה לחלמא בישא, ולא שלטא דינא עלוי. דהא זבח דאתחזי למדת דינא, אקריב קמיה.

ומשום פה, פיון שדוד המלך אמר לאלהים, הצטרף לכתב פי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. שהרי לשם הזה לא מקריבים, אלא רוח נשברה, שכתוב זבחי אלהים רוח נשברה. קרבן של אלהים הוא עצב ושכרון לב. ומשום פה, מי שחלם חלום רע, צריך להראות עצבות, שהרי במדת אלהים (דף) עומד, וזבח של מדת הדין צריך עצבות ורוח נשברה, ואותה עצבות מרפאת את החלום הרע, ולא שולט עליו הדין. שהרי הזבח שראוי למדת הדין, הקריב לפניה.

רב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה, מאי לא תבזה, מפלל דאיפא לב דאיהו בודה. אין היינו לב דאיהו גאה, לב בגסות רוחא, היינו לב דאיהו בודה, אבל לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה.

רב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. מה זה לא תבזה? מפלל שיש לב שהוא בודה? כן. והו לב שהוא גאה, לב בגסות הרוח, הינו לב בודה, אבל לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה.

היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים. מאי היטיבה, אתחזי דהא טיבו אית פה, והשתא היטיבה על ההוא טיבו. ודאי הכי הוא, דהא מן יומא דקודשא ברין הוא אשתדל בבגין פי מקדשא לעילא, עד פצן, ההוא הטבה דרצון, לא שרייא על ההוא בגין, ועל דא לא אשתכלל. דהא בשעתא דרצון דלעילא יתער, ייטיב ונדליק נהורין דההוא בגין, וההוא עבידתא, דאפילו

היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים. מה זה היטיבה? נראה שהרי טוב יש בה, ועכשו היטיבה על אותו הטוב? ! ודאי כך הוא, שהרי מן היום שהקדוש ברין הוא השתדל בבגין בית המקדש שלמעלה עד עכשו, אותה הטבה של רצון לא שרתה על אותו הבגין, ועל כן לא נתקן. שהרי בפשה שהרצון העליון יתעורר, הוא ייטיב ונדליק את המנורות של אותו הבגין ואותו

מלאכין דלעילא, לא ייכלון (לא) לאסתכלא בההוא בי מקדשא, ולאו בההוא בגין. וכדין בי מקדשא, וכל עובדא אשתכלל.

תבנה חומות ירושלם, וכי מן יומא דאשתדל בבגין בי מקדשא עד פען, לא בנה לון.

(א) אי חומות ירושלם עד פען לא בנה, בי מקדשא על אחת כמה וכמה. אלא קדשא בריה הוא, פל עובדוי, לאו כעובדי דבני נשא. בני נשא כד בנו בי מקדשא לתתא, בקדמיתא עבדו שורי קרתא, ולבסוף עבדו בי מקדשא. שורי קרתא בקדמיתא, בגין לאגנא עליהו, ולבתר בנינא דביתא. קדשא בריה הוא לאו הכי, אלא בני בי מקדשא בקדמיתא, ולבסוף, פד יחית ליה משמא, ויותיב ליה על אתריה, פדין יבנה חומות ירושלם דאנון שורין דקרתא. ועל דא אמר דוד עליו השלום, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון בקדמיתא, ולבתר תבנה (דף ק"ח ע"ב) חומות ירושלם.

הבא אית רזא, פל עובדין דעביד קדשא בריה הוא, בקדמיתא אקדים ההוא דלבר, ולבתר מוחא דלגו, והכא לאו הכי. תא חזי, פל אינון עובדין דעביד קדשא בריה הוא, ואקדים ההוא דלבר, מוחא אקדים במחשבה, ובעובדא ההוא דלבר, דהא כל קליפה מסטרא אחרא הוי, ומוחא מן מוחא, ותדיר סטרא אחרא אקדים ורבי ואגדיל ונטיר איבא. פיון דאתרבי, זרקין ליה לבר, (איוב כז) ויכין רשע וצדיק ילבש, וזרקין לההיא קליפה, ומברכין לצדיקא דעלמא. אבל הכא, בבנינא דבי מקדשא, דסטרא בישא יתעבר מעלמא, לא אצטריה, דהא מוחא וקליפה דיליה הוי. אקדים מוחא, דכתיב היטיבה ברצונך את ציון בקדמיתא, ולבתר תבנה

המעשה, שאפלו המלאכים של מעלה לא יוכלו (לא) להסתכל באותו בית מקדש ולא באותו בגין, ואז בית המקדש וכל המעשה נחנן.

תבנה חומות ירושלם. וכי מיום שהשתדל בבגין בית המקדש עד עכשו לא בנה אותם? (א) אם חומות ירושלם עד עכשו לא בנה - בית המקדש על אחת כמה וכמה. אלא שכל מעשי הקדוש ברוך הוא אינם כמעשי בן אדם. כשבני אדם בנו בית המקדש כמטה, בהתחלה עשו את חומות העיר, ולבסוף עשו את בית המקדש. חומות העיר בהתחלה פדי להגן עליהם, ואחר כך בגין הבית. והקדוש ברוך הוא לא כך, אלא בונה בתחלה את בית המקדש, ובסוף כשיריד אותו מן השמים וישיב אותו על מקומו, אז יבנה את חומות ירושלם, שהן חומות העיר. ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות ירושלם.

כאן יש סוד. כל המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא, בהתחלה מקדים אותו שלבחרין, ואחר המעש שלפנים, וכאן לא כך. בא וראה, כל אותם המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא ומקדים אותו של בחוץ, המעש הקדים במחשבה, ובמעשה אותו של בחוץ, שהרי כל קליפה היא מצד האחר, והמח מן המח, ותמיד מצד האחר מקדים וגדל ומתרבה ושומר הפרי. פיון שמתרבה, זורקים אותו החוצה, וכי רשע וצדיק ילבש, וזורקים את אותה קליפה, ומברכים את הצדיק בעולם. אבל כאן, בבגין בית המקדש, שהצד הרע יעבר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִיטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבֵּי שְׁמוּעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

הַמְנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלָק לְלַמּוּד חֵדְשֵׁי

וּלְלַמּוּד שְׁנֵנֵי 354 יָמֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוּר יְקָרוֹת

וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יּוֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

חֵדֶשׁ תַּמּוּז תַּש"ע לַפ"ק

עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א